

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

மாணிக்க மாலை

"தைவாதீநம் ஜகம் ஸர்வம் மந்த்ராதீநந்து தைவதம், தம்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணதைவதம்" என்கிறபடியே உபயவியூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஈச்வரன் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஆகையாலே, உபயவியூதிக்கும் நிர்வாஹகனான ஈச்வரனும் அவனை ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்த்ரமும் ஆசார்யனிட்ட வழக்காகையாலே திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டும் ஆசார்யனாலே என்னத்தட்டல்லை.

ஆசார்யனாவான்: "ஆசார்யோ வேதஸம்பந்நோ விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர: மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபக்தச்ச ஸதா மந்த்ராச்ரயச் சசி:" "குருபக்திஸமாயுக்த: புராணஜ்ஞோ விசேஷத:, ஏவம் லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபிதீயதே." என்கிறபடியே வைதிகாக்ரேஸரனாய், பகவத்பக்தியுக்தனாய், மாத்ஸர்யவியுக்தனாய், ஸகலவேதஸாரபூதமாய் ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் காரணமாய் இரண்டு பங்குக்கு ஒரு கையோலை போலே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான அவிநாபூதஸம்பந்ததைக் காட்டக்கடவதாய் முமுக்ஷுவுக்கு எய்ப்பின்னில் வைப்பான திருமந்த்ரத்தை பக்திச்ரத்தைகளோடே அர்த்தஸஹிதமாக அநுஸந்தித்துப் பெரிய மதிப்பனாய், அர்த்தகாமோபஹதனன்றிக்கே லோகபரிஈரஹம் உடையவனாயிருப்பானொருவன் ஆசார்யனாகக்கடவன்.

கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமனார் திருவுள்ளத்திலே சீறியருளிணாரென்று கேட்டு "இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் அவருடைய இஷ்டவிதியோக ப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென்" என்றார். தன்னை ஆச்ரயித்துவைத்துத் தன் திறதிலே தீங்கு நினைத்து த்ரோஹியான நாலுராணைப் பெருமாள் "நக்ஷமாமி" என்று முனிந்தருள, பெருமானோடே எதிரிட்டு "அவன் நான் பெற்ற லோகம் பெறவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தாலும் சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்துக்கு ஸீமாபுமி கூரத்தாழ் வானென்று அருளிச்செய்வார். வடுகநம்பி "ஆசார்யபதமென்று தனியே ஒருபதம், அதுள்ளது எம்பெருமானாருக்கே யாயிற்று; ஆகையால் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று விச்வஸித்திருங்கோள்" என்றாயிற்று, தம்முடைய சிஷ்யர்க்களுக்கு அருளிச்செய்வது.

நல்லடக்காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் அதிகாரிகளைப் பெற்றாலல்லது பகவதஸம்பந்தம் இருக்கும்படி சொல்லக்கடவதாயிராது. அதிகாரிகளாவார்: கருந்தரையில் தாங்கள் நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்து "இந்நின்ற நீர்மை முறாமை" என்றும், "ஏஹி பச்ய சரீராணி" என்றும், 'இன்னம் கெடுப்பாயோ' என்றும் இவையென்ன உலகியற்கை" என்றும் "நாட்டுமனிதத்தோ டெனக்கரிது" என்றும், "நாட்டாரோ டயல்வொழிந்து" என்றும் "ஓ! ஓ! உலகினதியல்வே" என்றும், கூவி வெருவி இந்நில்ச்திற்பொருந்தாமை தோற்றத்துவண்ட சேதனனுக்காயிற்று பகவதஸம்பந்தம் சொல்லுவது. அங்ஙனன்றிக்கே, வாய்க்கரையிலே பொரிபுறந்தடவின ஆநுகூல்யம் கண்டாதல், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களிலே நசையாலேயாதல், நிலை நிலலாத ஒரு ப்ரபவத்தை நச்சியாதல், ஒன்றாலே வந்ததுவும் துவட்சியில்லாக் கழனிமுண்டர்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னானாகில் தன் மதிப்பும்கெட்டு, தன் கூற்றிலே ஒதுங்கின பகவத்ப்ராப்தியம் நமுவவிட முடிந்து, கேட்கிறவனையும் நாஸ்திகனாக்குகிறானித்தனை.

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி, பிதாவை, மாதுலனை, மாமனாரை, ஸாவித்ர்யுபதேசம் பண்ணினவனை, அத்ய்யாநம் பண்ணுவித்தவனை, ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, பகவந்மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பார்க்கள். இவர்கள்டைய முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யர்க்கள். "இதுவென்? பகவந்மந்த்ரம் சொல்லுவித்தவனையும் அப்படிச் சொல்லலாமோ?" என்னில்: பகவதவதாரங்களும் பகவத் குணங்களும் எல்லையை என்றும் இறந்திருக்கும், பகவதவதாரங்கள் தோறும் பகவத்குணங்கள் தோறும் திவ்யசேஷ்டதங்கள் தோறும் திருமந்த்ரங்களும் உளவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்த்ரீபுமாங்கள் ஸம்சலேஷ விஸ்லேஷரூபமான ஸ்ரீகோபால மந்த்ரத்தை உபய்தேசிபாரும், புத்ரப்ரதம்மன மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஜஸ்வர்யமென்ன, ஆரோக்யமென்ன,

விஜயார்த்தமென்ன, சத்ருநிரஸனமென்ன, இவற்றுக்குத் தக்க மந்த்ரங்களையும் உபதேசிப்பாரெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பார்க ளாகையாலே ஆசார்யர்க ளாகமாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்த்ரத்தை குறித்தன்று, விநியோகம் கொள்ளுகிற சேதனனுடைய நினைவைப்பற்றி. விபரீத ஸ்பர்சமுடைய எம்பெருமான், நீச ஸ்பர்சமுடைய மந்த்ரம், நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யன் இவர்களுடைய முழுக் கூக்குக்கு த்யாஜ்யர்கள். விபரீத ஸ்பர்சமுடைய எம்பெருமானாவான்: - பகவத்பாகவத கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு அவ்வருகுண்டான ஆபாஸங்களடையச் சொல்லுமது. நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யனாவான்:- இதுக்கு புறம்பு சில ஸம்ஸாரத்தில் மினுக்கங்களைத் தோன்றச் சொல்லுமவன்.

இனி, ஆசார்யன் ஆரென்னில், பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்திருபமான ப்ரப்திையை உபதேசிக்கிறவன் ஆசார்யனாவான். "சீரிய:பதியான எம்பெருமானையே ரக்ஷுகென்று விச்வஸித்து திர்பானாயிரும்" என்று அருளிச்செய்யுமவன். ஸதாச்சார்யன் ஸச்சிஷ்யனை பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவனென்று மிகவும் ஆதரித்துக்கொண்டு போரும். ஸச்சிஷ்யனும் ஸதாசார்யனுடைய ஆதகத்தைக் கண்டு இறுமாவாதே தன் கருந்தரையை உணர்ந்து 'பகவத்விமுகனாய் சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி உருமாய்ந்து கைகழிந்து தின்ற என்னை முதலடியிலே அத்வேஷம் பற்றாசாகக்கொண்டு தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகன்" என்றும் "ஆசார்யனாலே இப்பேறுபெற்றேன்" என்றும் "என்னைத் தீமனங்கொடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றும் "உனக்கென் செய்கேன்" என்றும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடக் காணாமல் தடுமாறி, "குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி:, குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தகம், குருரேவ பர: காம: குருரேவ பராயணம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:" என்கிறபடியே இஹபரலோகங்களிரண்டும் ஆசார்யன் திருவடிகளே என்றும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்க ளிரண்டும் அவனே என்றும் நீனைத்திருக்கும். ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதத்தைச் செய்யுமவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ப்ரியத்தை செய்யுமவன். "ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஆத்ம பாத்தரையைத் தனக்கு தேஹயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும்" என்று விச்வஸித்திருக்கிறதற்கு மேலில்லை, சிஷ்யனும் அப்படியே ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையைத் தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும். ஆசார்யனாவான் சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுடம்பை நோக்கும். சிஷ்யவஸ்துவை ஆசார்யன் விநியோகம் கொள்ளக்கரவனல்லன். "சிஷ்யவஸ்துவை விநியோகம் கொள்ளுகிறான்" என்றிருக்கும் ஆசார்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடக்கும். ஆசார்யனுக்குத் தன் வஸ்துவை உபகரிக்கின்றேன் என்றிருக்கும் சிஷ்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடுக்கும். "சீரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்றும் "உற்று எண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது" என்றும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரதிபத்தி யாகையாலும், இந்த ருசியை விளைப்பித்தான் ஆசார்யனாகையாலும் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஒரு நினைவேயாகவேனும். ஆசார்யன் பொறைக்கு இலக்கான சிஷ்யனுக்கு பகவதஜ்ஞானமே கைவந்ததென்ன வொண்ணாது. ஆசார்யன் கண்வட்டத்தில் வர்த்திக்கிற ஸச்சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் ப்ரியமே செய்கையாலே கோபத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையால் ஆசார்யன் பொறை குமரிருந்து போமித்தனை. ஆசார்யன் அர்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்கள் ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை. இனி இவனுடைய ஹிதருபமாக வெறுத்தானாகிலும் அதுவும் ப்ராப்யாந்த்ர்க்கத மாக்ககடவது.

மட்டியூர ரங்கத்தானும், பணிகையோசைப் பிள்ளானும், பெற்றியும், நஞ்சீயருமாக எழுந்தருளியிருக்கசெய்தே நஞ்சீயரைப் பார்த்து "ஒரு வைஷ்ணவன் ஓராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே பகவதஸ்மபந்தத்தைப் பண்ணி வேறோராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்வரூபசிக்ஷையாயிருந்தது. இருவர் பக்கலிலும் இவன் அநுவர்த்திக்கும்படி எங்ஙனே?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "ஆரைத்தான் நீர் விடப் பார்க்கிறீர்? முற்படக் கருந்தரையிலே ஒரு நல்வார்த்தையைச் சொல்லுமவர் "சீரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே விச்வஸித்து திர்ப்பரனாயிரும்" என்று அறிளிச்செய்யுமவர். பின்பு அவனைக்குறித்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுமவன் "நீரார் ஸ்ரீபாதத்தைடையீர்?" என்று கேட்டு இவனை ரக்ஷித்த ஆசார்யனுக்கு ஒரு ப்ரியம் செய்தானுமாய், இவன் ஹிதத்தின் மேலெல்லை நிலத்தைப் பிடித்து "உன் ஆசார்யன் திருவடிகளையே விச்வஸித்து திர்ப்பரனாயிரும்" என்றாயிற்று வார்த்தை சொல்லுவது. ஆகையால் இருவரும் உபாதேயதமர்" என்று அருளிச்செய்தார். "ஏகாக்ஷரப்ரதாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே, ச்வாகயோநிசதம் ப்ராப்ய சண்டாளேஷ்வபிஜாயதே" என்னக்கடவதிறே. "முழுக் கூக்குக்கு மாதாபிதாக்கள் ஆர்?" என்று கேட்க "சீரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:" என்கிற மாதாபிதாக்களும், "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா" "பிதா மாதா ச மாதவ:" என்று பொதுவான மாதாபிதாக்களும் இவனுக்கன்று. அவர்க்களு மல்ல. இனி யாரென்னில், திருமந்த்ரம் மாதாவுமாயும் பிதா ஆசார்யனும்" என்று அருளிச்செய்வர். இத்தை நினைத்திறே நஞ்சீயரை அனந்தாழ்வான் "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து

தவயநிஷ்டராவீர்" என்று வாழ்த்திற்றும். "உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோ: கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" என்றும் உண்டு.

முமுகூக்ங்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கும் நாள் உசாத்துணை யார்? பொழுது போம்படி என்?" என்று நஞ்சீயரைப் பிள்ளைகேட்க, "முமுகூவென்று ஒருஜாதியன்று; ஒரு ஆசிரம மன்று; போகூத்திலே இச்சையுடையவனை முமுகூவென்ற தித்தனை; இவனுக்கு உசாத்துணையும் இவனோடே சேர்ந்து போதுபோக்கு முள்ளதும் விரஜைக்கு அக்கரையிலே போனாலிறே. அவ்விருப்பிலே ஓராசையுடையவனுக்கன்றோ துணைவேண்டுவதும் போதுபோக்கு முள்ளதும். இருக்கும் நாள் பிராட்டிக்கு லங்கையில் உசாத்துணையண்டாகில் இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் துணையுண்டு. அறிவு நடையாடன முமுகூவுக்கு ஸம்ஸாரம் பிராட்டிக்கு லங்கையோபாதியிறே. அவளுக்கு மாரீவனுடைய தோற்றாவோ பாதி இவனுக்கு விஷயப்ராவணயம். "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லம்பலங்கள்" என்னக்கடவதிறே. அவளுக்கு ராவணன் தோற்றாவோபாதி இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தி தோற்றாவு. அவளுக்குத் தர்ஜனபர்த்ஸனாதிகளைப் பண்ணும் ராகூஸிகளோபாதி இவனுக்குப் புத்ரமித்ராதிக்கள். ஏகாகூி ஏககர்ணிகளோபாதி இவனுக்கு அஹங்கார மமகாரங்கள். அவளுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெண்மகளும் போலே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கள் உசாத்துணையா யிருக்கும்படி. அவளுக்குத் திருவடி தோற்றாவோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் தோற்றாவும். அவளுக்குத் திருவடி வர்ஷித்த ஸ்ரீராமகுணங்களோபாதி இவனுக்கு ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களும், ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதி பகவத்கதைகளும். அவளுக்குத் திருவடிகொடுத்த திருவாழி மோதிரத்தோபாதி இவனுக்கும் ஆசார்யன் திருவுள்ளமான திருமந்த்ரம். அவளுக்குத் திருவாழி மோதிரம் சாத்தின மணிவிரலை நினைப்பது, அணைத்த திருத்தோளை நினைப்பது, அவ்வழியாலே திருமேனியை முழுக்க நினைப்பதாய் இலங்கையில் தனியிருப்பையும் மதியாதே பெருமாளோடே ஒரு படுக்கையில் இருந்தாற்போலே இவன் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமாகூரத்தில் சொல்லுகிற ரகூகத்வ சேஷித்வங்களை நினைத்து அந்த ரகூகத்சேஷித்வங்களுக்கு இடைச்சுவரான அந்யசேஷத்வஸ்வாதந்த்யநிஷேதத்தைப் பண்ணித் தன்னை அநந்யார்ஹசேஷ மாக்கின அவதாரணத்தை நினையா, அவ்வநந்யார்ஹசேஷ வஸ்துவுக்கு உஜ்ஜவனம் நிருபாதிகசேஷியானவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கை யென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டும் நாராயண பதத்தை நினையா, இப்படி திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தாநுஸந்தானத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பையும் மதியாதே பாமருமுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையராய் வர்த்திப்பர்கள். பிராட்டிக்கு லங்கையிலே பொழுதுபோக்குப் போலே முமுகூவுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே பொழுதுபோக்கு. ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் முமுகூவுக்கு (parts of the text are missing here) லங்கையிலுள்ளார், தன்னிலமான வாசிதோன்ற உண்பாருறங்குவாராய், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளோடே போதுபோக்காய், பிராட்டி ஊணு முறக்கமுமின்றிக்கே, பத்துக்கோடி செந்நாய்க்கு நடுவே ஒருமான் பேடை இருந்தாற்போலே, பெருமான் தோள் வீரத்தை அநுஸந்திது, அவ்வீரத்துக்கு இடையூறானவொரு ப்ரவ்ருத்திக்கும் கூமை யன்றிக்கே துரும்பு நறுக்காதே இருந்தாப் போலே முமுகூவுக்கும், "உண்ணாநாள் பசியாவ தொன்றில்லை" என்றும், "நாட்டு மானிடத்தோ டெனக்கரிது" என்றும், "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்றும் "கூவிகொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ" என்றுமிருக்கை. ஸம்ஸாரிகளுக்கு வாஸஸ்தானம் ஒரு க்ராமமாத்ரமாய், ஆசிரயம் க்ஷேத்ரஜ்ஞனா யிருப்பானோர் எனியெலும்பனாய், ப்ரயோஜனமும் வயிறு வளர்க்கையாயிருக்கும். முமுகூவுக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானேயாய், ஆசிரயம் எம்பெருமானேயாய், ப்ரயோஜனமும் கைங்கர்யமேயாயிருக்கும். "வைத்தபரிசிது காண்மின்" என்று இந்நிலத்துப் பொருந்தாமையும், பொருந்தின நிலத்தில் புகப்பெறாமையும் வடிவிலே தோற்றும்படியாய்க் "கண்கள் அசும்பொழுக நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் என்றிருப்பார்கள்."

இவ்விருப்பில் பொருந்தாமை விளைப்பித்து இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே கருந்தரையிலே புகுந்து பகவத்விஷயத்தை உபகரித்த ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பண்ணும் உபகார மேதென்னில்: ஆசார்ய விஷயீகாரத்துக்கு இவ்வருகு சிஷ்யன் நல்வழிக்கு உறுப்பாக நடக்கும் நடக்கைகளடைய ஆசார்யனுக்கு உபகரித்தானாகவாயிற்று. ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தில் அநுஸந்தித்திருக்குமது. அவையாவன:- தன் முன்னடி பார்த்து நடக்கையும், பிறருடைய குணாகுணநிருபணம் பண்ணாதொழிகையும்; ஸ்வதோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கையும்; பரதோஷத்தில் அஜ்ஞனாயிருக்கையும்; அந்யசேஷத்வம், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயம், தேஹாத்மாபிமானம், ஆதமஸ்துதி, பரநிந்தை என்கிற எல்லை மயக்குகள் பரிஹரித்து நடக்கையும்; எம்பெருமானுடைய வாய் புகு சோற்றைப் பறியாதொழிகையும்; அதாவது: எம்பெருமானுடைய வகுத்த ரகூகத்வத்தைத் தனித்தான் தனக்கு ரகூகனென்றிருக்கை; ஆசார்யனையும், திருமந்த்ரத்தையும், எம்பெருமானையும், அவமானம் பண்ணாதொழிகையும்; ஆசார்யனை அவமானம் பண்ணுகையாவது:- தன் முன்னடி பார்த்து நடவாதொழிகையும், அவன் அருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்தைத் தரையில்லாத தரையிலே சிந்தி அழிக்கையும்; திருமந்த்ரத்தை அவமானம் பண்ணுகையாவது:- திருமந்த்ரத்தை மறக்கையும், திருமந்த்ரம் அருளிச்செய்த ஆசார்யனை அநாதரிக்கையும், திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்ததீந்படி

யொழிய அன்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய தேஹாத்மா பிமா நாதிகளிலே மொத்துண்டுகிட்டம் தின்ற மாணிக்கம் போலே உருமாய்ந்து போகையும்; எம்பெருமானை அவமானம் பண்ணுகையாவது:- அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு இடைச்சுவராகக் கேத்ரஜ்ஞரை ரக்ஷகராக நினைத்து அவர்கள் வாசல்கள் தோறும் நுழைந்து ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கிற நாக்கை யிட்டு புரோடாசத்தை நாய்க்கிடுமாப்போலே கேத்ரஜ்ஞரை ஸ்துதிக்கையும்.

எம்பெருமானுக்கும் ஆத்மாவிக்கும் ப்ராப்தி அவிநாபுதமாயிருக்க, புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னென்னில்: இருக்கிற ஸம்ஸாரமும், எடித்த உடம்பும், இந்த ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவரான அன்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய தேஹாபிமானாதிகளை விளைப்பித்துத் தன்னை மறந்து உருமாய்ப்பண்ணும் தாகையாலே ஸாபராதானை தன் படயையும், அபராதத்தையும் அறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுமாய், அறிந்தபடி அநுபவிப்பிக்கைக்கு ஸர்வ சக்தியுமாய், தான் ஸ்வாதந்தர்யமாயிருக்கையாலே இவன் அபராதத்தை கண்டு அழியச் செய்யாமைக்குப் புருஷகாரம் வேணும். ஆனால் பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்தி ஒத்திருக்குமாகில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; இருவர்க்கும் இரண்டு குண முண்டாகையாலே. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் தீர்மையுமுண்டு. பிராட்டி வெறும் தீர்மையே வடவாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்: மத்ய ராத்ரியிலே காதுகரும் கூட இரங்கும்படியான சரணாகதியை முன்னிட்டிக் கொண்டுவந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையுங்கூட "வத்யதாம் பத்பதாம்" என்ன, ஒரு நிலை தின்று கைக்கொண்டது பெருமள் ப்ரக்ருதி; தன்னை நலிந்த ராக்ஷஸிகளைத் திருவடி நலியப்புக, பெருமள் ப்ரிகரமென்று பதியாதே "ந கச்சிந் நாபராதுவதி" என்றது பிராட்டி ப்ரக்ருதி.

ஆனால் பிராட்டியும் ஆசார்யனும் இரண்டு புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னென்னில்; "சரண்யன் குறையும் சரணாகதன் குறையும் தீர்த்து இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காக" என்று அருளிச்செய்தார். குருபரம்பரையை முன்னிடவே சரணாகதன் குறை தீரும்; பிராட்டியை முன்னிடவே சரண்யன் குறை தீரும். சரண்யனுக்குக் குறையுண்டோ. என்னில்: தித்யவிபூதி போலே தெளிவிசும் பன்றிக்கே இருள் தருமா ஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனை இந்நிலத்தின் தன்மை பாராதே பிழை யெழுதும் ஸ்வாதந்தர்யம் சரண்யனுக்குக் குறை. அக்குறை பிராட்டியை முன்னிடவே தீரும். எம்பெருமான் இவ்வாத்மாவை பற்றும்போது பிராட்டியையும் ஆசார்யனையும் முன்னிட்டாயிற்றுப் பற்றுவது. ஆத்மா எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டியையும் ஆசார்யனையும் முன்னிட்டாயிற்றுப் பற்றுவது. இவ்வர்த்தம் இளையப்பெருமள், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமள், ஸ்ரீகுஹப்பெருமள், திருவடி, மஹாராஜ ருள்ளிட்டார் பக்கலிலும் காணலாம். எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். பிராட்டிக்கு ரக்ஷிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். ஆசார்யனுக்கும் இவ்வர்த்தம் அறிவிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும்; இவ்வர்த்த மறிந்து அத்வவஸித்தபோதே ஸ்வரூபஸித்தி. சேதனனுக்கு அர்த்தகாமத்தில் நசையறவே ஆச்ரமம் திறம் பெறும். அஹங்கார மாகார மற வைஷ்ணவத்வம் திரம் பெறும். இவைத்தான் பகவத் ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தங்களாயிருக்கும்.

பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தமான ஸ்வவ்யாபாரத்தில் நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி. "ப்ரபத்தியாவது, ஒன்றை விட்டு ஒன்றை பற்றுகை" என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாவது:- அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அப்ராப்தனான தன்னை விட்டு ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனுமான எம்பெருமானைப் பற்றுகை. ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபம் ஏது? அங்கம் ஏது? ப்ரமாணம் ஏது? அதிகாரிகள் ஆர்? என்னில்: திருவடியைக் கட்டின ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் சணற்கயிறு காண விட்டுப்போனாப்போலே தன்னை யொழிந்த உபாயந்தரங்களைப் பொறா தொழிகை ஸ்வரூபம். இதரோபாயத்தாகம் அங்கம். ஸகல ப்ரமாணப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமான் தானே "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" என்று அருளிச்செய்கையாலே அதுதானே ப்ரமாணம். தானும் பிறரும் தஞ்சமென் றிருக்கும் நன்மைக்கு, எம்பெருமானுக்கு அவ்வருகு இல்லையென் றிருக்கையும், பிறருடைய அநர்த்தாப்யுதயங்கள் தன்னதென்றிருக்கையும் இவை தொடக்கமானவை. அர்த்தச்ரத்தை பிறந்தபோது தேஹாத்மாபிமாணம் போயிற்றில்லையாகக்கடவது. தன்னையுள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிறருடையகுணாகுணகிருபணம் பண்ண அவஸரமில்லை; ப்ராப்தியுமில்லை. எம்பெருமானை உள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிரருடைய குணாகுணதீருபணம் பண்ண அவஸரமில்லை, ப்ராப்தியுமில்லை. சைதன்யம் நடையாடனவன் தன்னைப் பார்த்துத்தளர்தல் எம்பெருமானைப் பார்த்துத் தேறுதல் செய்யுமித்தனையொழிய பொழுதை பழுதே போக்கான். இனி, பிறருடைய குணாகுணகிருபணம் பண்ணுகிறது, பகவதஜ்ஞானம் நெஞ்சிற்படாமையாலே, உணர்த்தியற்றவன் உறங்குகிறானாயிறேயிருப்பது. "மந ஜ்ஞானே" என்கிறதாது.

அசித்துக்கும் ஒரு குணமுண்டு. ஈச்வரனுக்கும் ஒரு குணமுண்டு. அசித்துதன்னை அபிமானித்தாரைப் பிறர் காலில் துவளவொட்டாது. தேஹாத்மாபிமாநி பிறர் காலில் துவளான். "ந நமேயம்" என்றிருக்கும்தொழிய எம்பெருமானையாதல். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்களையாதல் வணங்கானே.

எம்பெருமானும் தன்னை அபிமானித்தாரைப் பிறர் காலில் துவளவொட்டான். திருமந்திரிஷ்டன் அஸத்துக்கள் காலில் வணங்கான். ஆத்மா ப்ரக்ருதியை அண்டைக்கொண்டு எம்பெருமானை உறுமுதல், எம்பெருமானை அண்டை கொண்டு ப்ரக்ருதியை உறுமுதல்செய்யும்தொழிய ஒன்றில் நில்லாது. ஹிரண்யன் ப்ரக்ருதியை அண்டை கொண்டு எம்பெருமானோடே அதிரிட்டு முடிந்து போனான்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் எம்பெருமானை அண்டைக்கொண்டு ப்ரக்ருதியை அதிரிட்டு வாழ்ந்து போனான். ப்ரக்ருதியை செறியசெறிய அந்தகாரம் மிகும். எம்பெருமானைச் செறியச்செறிய வெளிச்செறிப்பு மிகும். ஹிரண்யராவணாதிகள்; கைகேயி, கூனி பக்கலிலே காணலாம். த்ரிஜடை, விபீஷணாழ்வான் பக்கலிலேயும் காணலாம். ப்ரக்ருதியினுடைய அஸ்திரத்வாதிகோஷங்களை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட சேதநனுக்கு இவ்வர்த்தம் நெஞ்சில் படாதாகில் பகவத்ப்ராப்தியளவும் பயங்கெட்டிருக்க விரகில்லை. "தேறேலென்னை உன் பொன்னடிச்சேர்த்தொல்லை வேறே போக எஞ்ஞான்றும் விடல்" என்பது 'மங்கவொட்டு' என்பது, 'இந்தின்ற நீர்மை' என்பது "இதுகண்டாய்" என்பதாய், "வழித்தங்கு வல்வினையை மற்றானோ" என்பதாய்ம் "நடுவேயோருடம்பிவிட்டு" என்று அஞ்சிக் கூப்பிடாநிற்பார்கள். பகவதஸ்மபந்தம் பண்ணின பின்பு இவ்வுடம்பைக் கண்டுவைத்து அஞ்சாதே இருந்தவனுடைய ஜ்ஞானத்தை சோதிக்கவடுக்கும்.

ஆத்மா அச்சேத்தனாய், அதாஹ்யனாய், அக்லேத்யனாய், அசோஷ்யனாய், ஸர்வகதனாய், ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபனாய், பகவச்சேஷபூதனாயிருந்துவைத்து ப்ரக்ருதிஸ்மபந்தத்தாலே மக்னனாய்க்கொண்டு உருமாய்ந்து "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்று உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லாதார் கணக்காய் நின்றநிலையை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட அனந்தரம் விரோதிகழிந்து ப்ராப்யதேசத்திலே புகுருமளவும், ராக்ஷஸிகள் மத்யேயிருக்க பிராட்டியுடைய சனியிருப் பைப்போலவும் காலாக்னி மத்யே அகப்பட்டாரைப் போசவும் ஹாலாஹலவிஷத்தினிடை அகப்பட்டாரைப்போலவும் அதனுடன் பொருந்தாமை தோற்றப் பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிட்டு இத்தை விடுவிக்கவல்ல மாஹாபாகவதர்க்களான சத்துக்களுடைய ஸஹவாஸங்களால் பெற்ற பகவத்க்ருபையாலும் ஸ்வரூபயாதாத்மயத்தாலும்வெளிச்செறிப்புப்பிறந்து இவ்விரோதியை விடுவித்துக்கொள்ளுகையிலே த்வரை விஞ்சிச் செல்லாநிற்கும். "ஜ்ஞானாந்மோக்ஷ:" "அஜ்ஞானாத் ஸம்ஸார:" என்கிறது. ஜ்ஞானமாகிறது ஜ்ஞேயமாகிற பகவதஸ்மபந்தத்தை அறிந்து, ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரஸ்மபந்தம் பொறாதொழிகையிறே. அஜ்ஞானாத் ஸம்ஸாரமாகிறது: பகவதஸ்மபந்தத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்கனோட்டைச் செறிவு. ஸம்ஸாரம் ஆபத்தென்றபடி. அநாத்மாநி ஆத்மபுத்தியும், அஸ்வே ஸ்வம்புத்தியும், கர்மபரம்பரையும் ஸம்ஸாரஹேது. பகவத்ப்ரஸாத பரம்பரை மோக்ஷ ஹேது.

சேதனுடைய அஹமார்த்தமறியலாவது தேஹாத்மாபிமாநிகளோடொத்த தனக்குத் தான் வேண்டும் நன்மைகளடையைத் தனக்கு நாசமென்றிக்கை. நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலேயுடையாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தம்முடைய அந்திமதசையில் "இவ்வவஸ்தையில் எனக்குத் தஞ்சுமாக நீ வைத்திருக்கலாவது ஏது?" என்று விண்ணப்பம் செய்ய "இப்போது இந்தினைவும் கூட அறுகை" என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது: ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு ஜ்ஞானகார்யமான கைங்கர்யம் கைபுகுரும் தேசசிசேஷத்திலே செல்லுமளவும் அறிவு நடையாடன சேதநனுக்கு ஆபத்தென்றபடி. "ஆத்மநோ துர்த்தசாபத்திம் விம்ருசுப் ச ஹரேர் குணாக்" என்கிறபடியே. ஆதலால், தன்னுடைய நினைவு மாறினாலல்லது "ஸ்மராமி" யும் "நயாமி" யும் பலியாதென்று அருளிச்செய்வார். இவ்வளவு உபாயத்தை ஓடவைத்தது ஏகபதம். உபேயத்தை ஓடவைத்தது மேலில் நமஸ்ஸு உபாயத்தை நிலையிட்டார்கள் பிராட்டி, த்ரௌபதி, திருக்கண்ண மங்கையாண்டானுள்ளிட்டார்க்கள். உபேயத்தை நிலையிட்டார்கள் இளையபெருமாள், பெரிய உடையார், சிந்தயந்தி, பிள்ளைதிருநறையூரரையர். எங்கனையென்னில்: "சீதோ பவ" என்னவல்லவள் தன்னுடைய தனியிருப்பையும் மாற்ற வல்லளாயிருக்க பெருமானுடைய வீரத்துக்கு கொத்தையாமென்று துரும்பு நறுக்கா திருந்தபடியாலும், அஜ்ஜையிலலாத கோஷ்டியிலே, லஜ்ஜையை உடையவன் கையிலே தன்னுடைய லஜ்ஜையைப் பொகட்டு நிரலஜ்ஜையாயிருந்தபடியாலும், உபாயத்துக்கு ஸீமாபூமி அவர்கள். "நில்" என்ன "குருஷ்வ" என்றபடியாலும் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றபடியாலும், "க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்றபடியாலும், "லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்" என்கிறபடியான ப்ராப்தியாலும், "ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:" என்கிற அர்த்தம் கைப்பட்டது அவர்க்கேயாகையாலும். பெரிய விடையாரும், சிந்தயந்தியும், பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் வகுத்த விஷயத்தைப் பிரித்துத் தந்தமுடைய உடம்பைப்போணாதபடியாலும், வகுத்த விஷயத்தை கண்ட மாத்ரத்திலே விரோதியான உடம்பை விடுகையாலும், உபேயத்துக்கு ஸீமாபூமி இவர்கள்.

இதரோபரயத்யாகபூர்வகமாக "அவனே உபாயமாகவேணும்" என்னும் உபேய ப்ரார்த்தனையை "த்வயம்" என்கிறது. இவ்வர்த்தம் நெஞ்சில் பட்டவர் பிராட்டியைப்போலே துரும்பு நறுக்காதே ஒழியும். த்ரௌபதியைப்போலே தன்னுடைய லஜ்ஜையைப்பொகட்டிருக்கும். திருக்கண்ண மங்கையாண்டானைப்போலே பரபரப்பற்று வகுத்தவன் வாசலிலே தன்னைப் பேணாது ஒதுங்கும்.

இணையபெருமானும், பெரியவுடையாரும், பிள்ளைதிருநறையூராரையும், சிந்தயந்தியும் போலே தந்தாமை முடித்தும் ஸ்வரூபமழியாமல் நோக்கி நிற்பர்கள்.

ஆசார்யாங்கீகாரானந்தரத்திலே குருபரம்பரையையும், திருமந்தரத்தையும், சரமச்லோகத்தையும் அநுஸந்தித்து இருந்த இடமறியாமல் தன்னை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு, தன்னைக் கரையேற்றவல்லனாய், அர்த்தகாமோபஹதனல்லாதானொரு பரமனத்வநிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு நிர்ப்பரனாயிருக்கைக்கு மேலில்லை இவனுக்குப் பரிஹரிக்க வேண்டுவது: தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவாரோட்டை ஸம்பந்திகளுடைய ஸஹவாஸம் விநாசமென்றஞ்சித் தவிரவும், பகவத்ஸ்வத்தை வருந்தியாகிலும் அபஹரித்து ஜீவியா தொழிகையும், பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான விஷயப்ராவண்யம் தன்னை முடிக்குமென்று அஞ்சியப்போரவும், ஆசார்யனளவில் ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் நிமித்தமாக வரும் அநர்த்தம் பரிஹரித்துப்போரவும், நிலைநின்ற பகவதபசாரம் வருந்தியும் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும்.

"ஓரோரவதாரங்களிற்செய்த ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ஓரோபாகவதாபசாரம் பண்ணின பலம் அநுபவிக் கைக்கக்காக" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர், நல்லடக்காலத்தில் நம்மாச்சார்யர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமையின்றிக்கேயாயிற்று இருப்பது. "திருவுடைமன்னர்", "செழுமாமணிகள்", "நிலத்தேவர்", "தெள்ளியார்", "பெரு மக்கள்", "பெருந்தவத்தார்", "உருவுடையாரினையார்", "ஒத்து வல்லார்", "தக்கார் மிக்கார்", "வேதம் வல்லார்", "வேதவிமலர்", "சிறுமாமனிசர்", "எம்பிரான்றன சின்னங்கள்", என்று நம் குலநாதான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படித் திருநாமம் சாற்றுகையாலே, கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம். பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது: எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். பாகவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உயிர்நிலையான எம்பெருமான் திறத்து பண்ணுமபசாரம். பாகவதஸ்ம்லேஷம் பகவதஸ்ம்சுலேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். பகவதஸ்ம்சுலேஷம் பாகவதஸ்ம்சுலேஷபர்யந்தமாயல்வது இராது, அபாகவத ஸம்சுலேஷம் பாகவதவிச்சுலேஷத்தையும் பிறப்பித்து, பகவதவிச்சுலேஷத்தையும் பிறப்பித்து அபாகவத விச்சுலேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் எடுத்துக் கரைமரம் சேர்த்துவிடும்.

இவ்வெல்லையெய்க்கு ஆசார்யன் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்குமவனுக்கு வாராது. ஆசார்யன் கண்வட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போமித்தனை. ஆசார்யனாவான் ஓட்டை ஓடத்தோடே ஓழுகலோடமாய், தன்னைக்கொண்டு முழுகுமவனென்று. தன்னைக் கரையேற்ற வல்லனாய், தன்னையடைந்தாரையும் கரையேற்றவல்லனான ஜ்ஞானாதிபரிபூர்ணனாயிருப்பானொருவன். ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானம் வேண்டா சிஷ்யனுக்கு; விக்ரஹமே அமையும். "கருடத்யானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்யானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்" என்று அருளிச்செய்வர்கள். "குரோரவஜ்ஞயா ம்ருத்யு: மந்த்ராவஜ்ஞா தரித்ரதா, குருமந்த்ரபரித்யாகீ ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத்" என்றுமுண்டு.

அத்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யமுத்தர்கள். த்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகள். முழுகுஷ்டுக்கு த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் செல்லாநிற்கச்செய்தே அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால், த்ருஷ்டத்தை விட்டு அத்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் முழுகுஷ்டு. அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால் அத்ருஷ்டத்தை விட்டு த்ருஷ்டத்தை பற்றுமவன் நித்யஸம்ஸாரி. இப்போது தன்னுடைய அஹமர்த்தமறியலாவதிவ் விரண்டர்த்தமும், ஒரு எல்லை வந்தாலல்லது காணவொண்ணாது. அல்லாதபோது இருந்தே குடியாஜவென்றிருக்கையும் வைஷ்ணவர்கள் தாங்களும் தங்கள்படியாலே வைஷ்ணவர்களென்றிருக்கவும் ஒருதட்டில்லை.

பரதவாபஹாரிகள் சைவர், போகாபஹாரிகள் விஷயப்ரவணர். குணாபஹாரிகள் மாயாவாதிகள், தானும் எம்பெருமானும் அறிய வைஷ்ணத்வமுண்டென்று அறியலாவது, த்யாஜ்யமான சிலவற்றில் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையற்றிருக்கையும், உபாதேயம் யாதொன்று, அதிலும் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையுண்டா யிருக்கையும். நேசாந்த்ரமும், தேஹாந்த்ரமும் உண்டென்று அறிந்து பயத்தோடே கூட வர்த்திக்க அடுக்கும்.

நம் முதலிகளுக்கு ஒரு முர்த்திநியதியும், ஒரு மந்த்ரநியதியும், ஓர் ஆசார்யநியதியும் உண்டு. அவையாவன:- பெருமானும், த்வயமும், த்வயத்தை முதலடியில் அருளிச்செய்த மஹோபகாரகனான ஆசார்யனும்.

எம்பெருமான் முதலடியிலே "கூபாமி" என்னும், புருஷகாரத்தை முன்னிடவே "ததாமி" என்னும், பின்பு "நயாமி" என்னும். அவன் ரக்ஷிக்கைக்குப் பரிகரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. இது குறைவற இருவர் ஸ்வரூபமும் குறைவறும். "படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன்". இத்யாதி. இத்தால் ருசிஜனகன் எம்பெருமானென்னுமத்தையும் ஸ்வவ்யதிரித்த கைலபதார்த்தமும் அவனாலே ஜந்யமென்னும் சொல்லிற்றாயிற்று. "இடைப்புக்கோர்" என்கையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கும் "நான் நான்" என்கிற ப்ரஹ்மாதிகளன்றியே, மாதாபிதாக்களாக ப்ரமிக்கிறவர்க்களையும் சொல்லுகிறது.

ஆஹாரத்வாரம் உபதேயம், விஹாரத்வாரம் த்யாஜ்யம். ஆகையாலே, லஜ்ஜாபுரஸ்ஸர நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. காலத்துக்கும், கர்மத்துக்கும், வேதத்தில் பூர்வபாகத்திற் சொல்லப்பட்ட நாமத்துக்கும் ப்ரபன்னன் குடமகனல்லன். "ஆத்மவிச்வாஸமும், அத்யவஸாயமும் உடையராய், க்ருதஜ்ஞராயிருப்பார்க்கல்லத்கு பகவத்விஷயம் சொல்லலாகாது" என்று பலகாலும் அருளிச்செய்வர். ஆசார்யவிஸ்வாஸமும், அத்யவஸாயமும், தேவதாந்தரபஜனஸம்பந்தமறுகையும், நிலைநின்ற பாகவதாபசாரம் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும். ஆசார்யனுக்கு இவனுபகரிக்குமதாவது:- அவன் தந்த வஸ்துவை நாற்சந்தியிலே வையாதொழிகை. பகவத்ப்ரஸாதம் பாகவதருசியைப் பிறப்பிக்கும். பாகவதருசி ஆசார்யாங்கீகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும். ஆசார்யாங்கீகாரம் பகவத்ஸ்வீகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும். பகவத்ப்ராப்தி தத்கைங்கர்யத்தைப் பிறப்பிக்கும். தத்கைங்கர்யம் விரோதிநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்திருக்கும். ஸச்சிஷ்யன் ஸதாசார்யன் பக்கல் பண்ணும் விசதச்ரவணம் "ஸதா பச்யந்தி"க்கே அவ்வயிக்கும். இவ்வர்த்தம் ஸதாசார்யன் ஸந்திதியுண்டாகத் தோற்றும்.

மாணிக்கமாலை முற்றிற்று.
ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.